

til foranlediget, for at paapege den Sammenhæng og Forbindelse, hvori Gjenstanden for den anmeldte Forespørgsel staaer til vor ældre Lovgivning om denne Sag. Det vil være flere i denne ærede Forsamling tilstrækkeligt bekendt, at Udgangspunktet for de gjældende Bestemmelser om Ægteffabforbud, eller, som det hedder i Lovsproget, Ægteffab i forbudne Led — det vil sige: Forbud mod Ægteffab mellem visse Nærbeslægtede og Nærbesvøgrede —, det første Udgangspunkt, siger jeg, for disse Bestemmelser er at søge i den israelitiske Lovgivning, og navnlig i 3 Mose Bog 18, 6—17, hvor de saakaldte forbudne Grader ere opregnede. Derfra ere disse Forbud gaaede over i den canoniske Ret, og derfra have de efterhaanden fundet Indgang i de protestantiske Landes Lovgivning. Dersom man nu havde indskrænket sig til at optage de i Mose Lov anførte Tilfælde eller Slægtskabsforhold blandt de i Loven saakaldte forbudne Grader, og havde om disse sat et forsvarligt Hegn, som paa ingen Maade maatte gjenembrydes, mener jeg, Sagen vilde have været i sin Orden, da vilde man have havt en fast objectiv Grund at staae paa og en Autoritet at støtte sig til, som vel kunde maale sig med andre, og jeg skulde da for min Deel vel vogte mig for at gjøre selv det svageste Forsøg paa at rokke ved en saadan Grund eller gjenembryde et saadant Hegn; men dette har ingenlunde været Tilfældet, idet man nemlig efterhaanden har udstrakt Ægteffabforbudet til flere og fjernere Slægtskabsforhold, og ialtsald til saadanne, som bleve regnede lige i Grad med de i Mose Lov anførte. Forsaaavidt nu dette er skeet i den canoniske Ret, kunne vi vel finde det rimeligt nok; thi vi vide, at Hierarchiet derved har søgt og fundet et nyt Middel, nemlig Dispensationsveien, til at vedligeholde sin Anseelse og forøge sin Indflydelse. Derimod kan det snarere forundre, at det Samme ogsaa er

skeet i de protestantiske Landes Lovgivning, hvilket dog virkelig er Tilfældet. Jeg skal tillade mig at anføre et Exempel herpaa. Saaledes nævner D. L. 3—16—9 iblandt de forbudne Grader Ægteffab mellem Søstendebørn og Næstsøstendebørn, eller, som det hedder i Lovsproget, Beslægtede i andet og tredie Led.

Fremdeles nævner dette Lovsted blandt de forbudne Grader Ægteffab med Broders og Søsters Datter eller med afdøde Kones Søster. Og disse Tilfælde, jeg har nævnet, findes ikke blandt de i Moseloven anførte og opregnede saakaldte forbudne Grader. Jeg antager derfor ogsaa, at man efterhaanden har fundet, at Baandet er blevet strammet for haardt; Dispensationer ere jo i flere Tilfælde blevne givne, Dispensationer altsaa fra Christian den Femtes danske Lovs Bestemmelser i denne Henseende; saaledes f. Ex. ved Reskript af 25de Juni 1756 og 12te October 1764, samt ved Bevillinger af 7de December 1759 og 5te Juni 1761. Derved forlod man i mine Tanker den rette Vej og førte Sagen ind paa Subjectivitets og Ekshonnets Omraade. Jeg troer derfor, at Forordn. 27de December 1770 og 3die April 1771 stillede Sagen paa det rette Standpunct, idet nemlig den første af disse to Forordninger siger, at, for at spare Bedkommende den Beføining og det Tids-spilde, som Bevillings Indløsning udfordrer, tillades det Søstendebørn og Næstsøstendebørn at indlade sig i Ægteffab med hinanden uden særlig Bevilling, ligesom ogsaa en Enkemand maa uden Bevilling ægte sin afdøde Hustrues Søster eller Søsterdatter. Den anden af de af mig nævnedes Forordninger, nemlig den af 3die April 1771, tillader alle de Ægteffaber mellem Blods- og Svogerffabsforvandlede, som ikke i Guds Lov eller i det af mig anførte Capitel i Mose Bog udtrykkeligen ere forbudte.